

STEVE CAVANAGH

HET PLEIDOOI

Zijn cliënt: onschuldig. Zijn vrouw: schuldig.

ISBN 978-90-225-7160-6

ISBN 978-94-023-0222-6 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Plea*

Oorspronkelijke uitgever: Orion Books, an imprint of The Orion Publishing Group Ltd

Vertaling: Ralph van der Aa

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: iStock

Zetwerk: Text & Image, Westerbork

© 2016 Steve Cavanagh

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Tracy

DINSDAG 17 MAART

19.58 uur

Ik dacht dat iedereen dood was.

Ik had het mis.

Advocatenkantoor Harland and Sinton bestreek de hele zevenendertigste verdieping van het Lightner Building. Het kantoor was vierentwintig uur per dag in bedrijf en was een van de grootste van New York. Normaal gesproken blijft de verlichting dag en nacht branden, maar de indringers hadden de elektriciteit twee minuten geleden afgesloten, misschien al eerder. Mijn rug deed pijn en ik proefde bloed in mijn mond, dat zich vermengde met de geur van brandend zuur dat omhoogkwam van de gebruikte patroonhulzen waarmee het tapijt bezaaid was. Een grote maan verlichtte spookachtige rooksluier die wel van de grond leken op te stijgen en leken te vervliegen wanneer ik ernaar keek. Mijn linkeroor voelde aan alsof het vol water zat, maar ik wist dat ik alleen maar verdoofd was door de schoten. In mijn rechterhand hield ik een lege Glock 19; de laatste kogel was zojuist verdwenen in het lichaam van de dode man aan mijn voeten. Zijn benen lagen over de buik van het lijk naast hem, en gedurende één onwerkelijk moment drong het tot me door dat de lichamen op de vloer van de vergaderzaal zich allemaal naar elkaar leken uit te strekken. Ik keek niet naar ze – ik kon het niet opbrengen hun dode gezichten te zien.

Mijn ademhaling baande zich in korte stootjes een weg door de adrenaline die mijn borst dreigde te verpletteren. De kille wind die door het

gebroken raam achter me blies begon het zweet op mijn rug en in mijn nek te drogen.

De digitale klok sprong op 20:00 toen ik mijn moordenaar zag.

Ik kon geen gezicht zien, zelfs geen lichaam; het was een schaduw die zich schuilhield in een donkere hoek van de vergaderzaal. Groene, witte en gouden flitsen van het vuurwerk boven Times Square maakten merkwaardige patronen van licht in het vertrek en verlichtten even een klein pistool dat werd vastgehouden door een hand die wel uit het niets leek te komen. Die hand hield een Ruger LCP vast. Ik zag geen gezicht, maar uit het pistool kon ik heel veel opmaken. In de Ruger zaten zes 9mm kogels. Het wapen was klein genoeg om in de palm van een hand te passen en woog minder dan een behoorlijke biefstuk. Hoewel het een effectief wapen was, had het niet de stopkracht van een groter pistool. Je gebruikte zo'n wapen alleen om te verhullen dat je gewapend was. Dit kleine pistool was bij de meeste politiediensten populair als reservewapen; het was zo klein dat je het in een kleine handtas kon verstoppen, en het kon makkelijk verborgen worden in de zak van een maatpak zonder dat het jasje er raar van ging zitten.

Er kwamen drie mogelijkheden bij me op.

Drie mogelijke schutters.

Geen van die drie zou ik kunnen overhalen het wapen te laten vallen.

Na wat er de afgelopen twee dagen in de rechtszaal was gebeurd hadden ze alle drie een goede reden om me te vermoorden. Ik had wel een idee wie van hen het zou kunnen zijn, maar op dit moment leek het er op de een of andere manier niet toe te doen.

Veertien jaar geleden was ik gestopt met mijn leven als oplichter. Ik was niet langer Eddie Flynn de zwendelaar maar Eddie Flynn de advocaat. En de vaardigheden die ik op straat had geleerd kon ik heel goed toepassen in de rechtszaal. In plaats van casinobazen, boekhouders, verzekeringsmaatschappijen en drugsdealers op te lichten, zette ik die vaardigheden tegenwoordig in tegen rechters en juryleden. Maar ik had nog nooit een cliënt bedrogen. Tot twee dagen geleden.

De loop van de Ruger werd nu op mijn borst gericht.

Dit laatste bedrog ging me mijn leven kosten.

Ik sloot mijn ogen en voelde me merkwaardig kalm. Zo zou het niet mogen aflopen. Op de een of andere manier voelde het niet juist om op deze manier mijn laatste adem uit te blazen. Ik voelde me bedrogen. Toch vulden mijn longen zich met de rook en de metaalachtige, scherpe geur die nog lang na een schietpartij blijft hangen.

Ik hoorde het schot niet, zag de mondingsvlam en de terugslag niet. Ik voelde alleen dat de kogel zich in mijn vlees boorde. Dat fatale schot was onvermijdelijk geweest vanaf het moment dat ik de deal had gesloten. Ik dacht: hoe ben ik hier terechtgekomen?

Hoe was het zover gekomen dat ik nu een kogel in mijn lijf kreeg?

Zoals dat bij de meeste dingen gaat, was het begin onbeduidend geweest. Het was allemaal achtenveertig uur eerder begonnen met een tandenstoker en een dime.

1

ZONDAG 15 MAART

Nog 48 uur tot het schot

Mijn sleutel gleed in het slot.

Ik verstijfde.

Er klopte iets niet.

De mahoniehouten voordeur van het zandstenen gebouw van drie verdiepingen waar vijf kantoren gevestigd waren, waaronder mijn eenmansadvocatenkantoor, zag eruit als alle andere aan deze kant van West Forty-Sixth Street. De buurt was een mix van kroegen, noedeltentjes, dure restaurants, accountantskantoren en particuliere medische praktijken, en hoe dichterbij Broadway kwam, hoe eleganter en chiquer die kantoren en winkels werden. De gelambriseerde voordeur van mijn gebouw was ongeveer een maand geleden blauw geschilderd. Aan de andere kant van de deur zat een met de hand uitgesneden stalen plaat – een kleine verrassing voor iedereen die dacht wel even een paneel te kunnen intrappen om de deur van binnenuit open te maken.

Zo'n buurt was het.

Ik heb niet veel ervaring met sloten. Ik heb nooit een looper op zak; die heb ik nooit nodig gehad, zelfs niet in mijn vroegere leven als oplichter. In tegenstelling tot een heleboel andere schurken had ik het niet gemunt op de gewone inwoners van New York. Ik had de lui op het oog die het verdienden om bestolen te worden. Mijn favoriete slachtoffers waren verzekeringsmaatschappijen. Hoe groter, hoe beter. In mijn ogen vormden zij de grootste oplichtersbende ter wereld. Het was niet meer

dan terecht dat ze zo nu en dan bestolen werden. En om een verzekeringsmaatschappij op te lichten hoefde ik niet in te breken; ik hoefde er alleen maar voor te zorgen dat ik uitgenodigd werd. Ik deed het niet alleen met een vlotte babbel. Ik had de fysieke trucs om mijn woorden kracht bij te zetten. Jarenlang had ik de kneepjes van het vak geobserveerd. Mijn vader was een superoplichter en een geweldige zakkenroller geweest, die kroegen en metro's afwerkte. Ik had het van hem geleerd, en na verloop van tijd was ik heel behendig geworden: ik had een geweldig gevoel voor gewicht, aanraking en beweging. Mijn vader noemde het 'slimme handen.' En het was precies dat verfijnde, geperfectioneerde zintuig dat me nu zei dat er iets niet klopte.

Ik haalde de sleutel weer uit het slot. Stak hem er weer in. Haalde hem er weer uit. En nog een keer.

Het ging geluidlozer en soepeler dan ik me herinnerde. Minder zwaar, met minder weerstand; ik hoefde minder druk te zetten. Mijn sleutel gleed bijna vanzelf in het slot, alsof hij door slagroom heen ging. Ik bekeek de tanden; die waren zo hard en scherp als een pas geslepen sleutel ze maar kan hebben. Er zaten krassen rond het sleutelgat van het slot, een standaardnachtslot met een dubbele cilinder, maar toen herinnerde ik me dat de man van het reisbureau in het kantoor op de benedenverdieping zijn ochtendkoffie graag met bourbon dronk. Ik had hem al een paar keer horen rommelen met zijn sleutels, en op de enige ochtend dat ik hem in de hal was tegengekomen had zijn adem zo sterk naar drank geroken dat ik bijna van mijn stokje was gegaan. Een jaar geleden zou het me niet eens zijn opgevallen. Toen zou ik net zo dronken zijn geweest als de man van het reisbureau.

Nog los van de krassen op het slot draaide mijn sleutel onmiskenbaar op een andere manier. Als de eigenaar van het pand het slotmechanisme had veranderd, zou mijn sleutel niet gewerkt hebben. Ik rook niets bijzonders aan het slot en de sleutel, die droog aanvoelde. Als er met een spray in was gespoten, zou ik dat hebben geroken. Er was maar één verklaring: iemand had het slot geforceerd nadat ik die ochtend het kantoor had verlaten. Helaas waren zondagen op kantoor een noodzakelijk kwaad sinds ik er een gewoonte van had gemaakt er te slapen. Ik kon

me niet langer de huur van een appartement én een kantoor veroorloven. Een slaapbank in de achterkamer was alles wat ik nodig had.

De verhuurder kon zich geen alarmsysteem veroorloven. Ik ook niet, maar toch wilde ik enige mate van veiligheid inbouwen. De deur ging naar binnen toe open. Ik zette hem op een kier van een paar centimeter en zag de dime in de uitholling aan de rechterkant van het deurkozijn liggen, de kant van het slot. De deur zelf bedekte de helft van de munt en voorkwam dat hij op de trap viel. Wanneer ik 's avonds de deur uitging om eten te halen stopte ik een dime in de uitholling in de deurpost, die ik er met een zakmes in had gesneden. Als iemand een inbraak pleegde en niet wilde dat ik dat wist, zou hij de dime horen vallen, begrijpen dat het een list was en het muntje zorgvuldig weer terugleggen. Mijn hoop was dat de indringer zo gefocust zou zijn op het lawaai van de vallende munt dat hem de tandenstoker zou ontgaan die exact vijftientig centimeter boven het onderste scharnier aan de andere kant van de deur zat geklemd.

Wie mijn indringer die avond ook was, hij had de dime teruggelegd maar de tandenstoker, die nu op de trap lag, over het hoofd gezien.

Van de vijf kantoren die het gebouw telde, waren er behalve het mijne drie in gebruik: een reisbureau dat elk moment failliet kon gaan, een financieel adviseur van wie ik nog nooit een glimp had opgevangen en een louche uitziende hypnotiseur die het liefst bij de mensen thuis langsging. Ze waren meestal van negen tot vijf geopend, of in het geval van de reisagent en de hypnotiseur van elf tot drie. Het was uitgesloten dat ze op een zondag zouden komen opdagen, en ook dat ze de moeite zouden doen om de dime terug te leggen. Als het mijn burens waren geweest, zouden ze het muntje in hun zak hebben gestopt en het zijn vergeten.

Ik liet mijn krant vallen en draaide me om om hem op te pakken. Terwijl ik op mijn hurken zat besloot ik mijn veters los te maken en weer te strikken. Niemand links. Niets rechts.

Ik verschoof om mijn andere veter vast te maken en liet mijn blik over de overkant van de straat gaan. Weer niets. Een eindje verderop stonden links van me een paar auto's, maar dat waren oude buitenlandse

modellen waarvan de voorruit was beslagen; het was uitgesloten dat iemand me vanuit een van die auto's in de gaten hield. Rechts aan de overkant van de straat liepen twee mensen gearmd de Hourglass Tavern in; theaterjunkies die snel nog even iets gingen eten voor de voorstelling. Sinds ik hier mijn kantoor had was ik twee keer in het eetcafé geweest. Beide keren had ik de ravioli met kreeft genomen en was het me gelukt de borrelaanbieding te vermijden, die elke keer wanneer de grote zandloper aan de muur achter de bar werd omgedraaid veranderde. Onthouding was nog steeds iets wat ik per dag moest volhouden.

Terwijl ik de voordeur dichtdeed pakte ik mijn krant van de trap, trok mijn kraag dicht en om mijn nek tegen de aanhoudende winterkou en begon te lopen. Als oplichter en zwendelaar had ik heel wat vijanden gemaakt, en in mijn loopbaan als advocaat was het me gelukt er zelfs nog wat meer bij te maken. Het leek me tegenwoordig wel zo verstandig om voorzichtig te zijn. Ik liep om drie huizenblokken heen, waarbij ik elke techniek toepaste die ik kende om achtervolgers af te schudden: ik liep lukraak steegjes in, begon opeens half te rennen voordat ik een hoek om ging en vertraagde mijn pas weer zodra ik de hoek om was, terwijl ik in de gaten hield wat er achter me gebeurde via de autoruiten en het plexiglas van de bushaltes, of ik bleef opeens staan en draaide me om en liep dan weer terug. Ik begon het gevoel te krijgen dat ik mezelf een beetje voor schut zette. Ik werd niet gevolgd. Ik kwam tot de conclusie dat de hypnotiseur beet had gehad en een cliënt had meegenomen naar zijn kantoor of dat de accountant misschien eindelijk zijn uitpuilende brievenbus was komen leegmaken of zijn dossiers door de versnipperaar was komen halen.

Maar toen ik mijn gebouw weer in het oog kreeg voelde ik me helemaal niet zo stom meer. Mijn kantoor bevond zich op de tweede verdieping. De verdiepingen daaronder waren helemaal donker.

Er scheen licht door mijn raam en het was niet mijn bureaulamp. De lichtstraal zag er klein en gedempt uit en bewoog heen en weer.

Een zaklamp.

Ik voelde een tinteling op mijn huid en ademde langzaam en dampig uit. Het schoot door me heen dat een normaal iemand de politie zou

bellen. Maar zo was ik niet opgevoed. Als je als oplichter de kost verdient, komt de optie om de politie te bellen niet bij je op. Ik handelde dit soort zaken zelf af, en ik moest weten wie er in mijn kantoor was. In de achterbak van de Mustang lag een grote steeksleutel, maar het had geen zin om terug te gaan naar de parkeerplaats en die te halen, want ik voelde er niets voor om met dat ding over straat te lopen. Een pistool had ik niet, ik hou niet van die dingen. Er waren echter andere manieren om me te verdedigen waar ik helemaal geen moeite mee had.

Ik deed zachtjes de voordeur open, ving de dime voordat die op de tegels kletterde en deed in de hal mijn schoenen uit om zo weinig mogelijk lawaai te maken. Toen liep ik naar de rij brievenbussen die aan de muur hing.

In de brievenbus waar *EDDIE FLYNN, ADVOCaat* op stond lagen alle hulpmiddelen die ik maar nodig had.